

การพัฒนารูปแบบนโยบายและมาตรการด้านความปลอดภัยเด็ก ในสถานศึกษาของรัฐจังหวัดนนทบุรี*

DEVELOPMENT OF CHILD SAFETY POLICIES MODELS AND MEASURES IN PUBLIC EDUCATIONAL INSTITUTIONS IN NONTHABURI PROVINCE

ณภัทร ศิลปมา

Napath Sillapama

มหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี

Bangkokthonburi University

Corresponding Author E-mail: napathsi@gmail.com

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 1. ศึกษาการพัฒนารูปแบบนโยบายและมาตรการด้านความปลอดภัยเด็กในสถานศึกษาของรัฐจังหวัดนนทบุรี 2. ศึกษาสภาพปัญหาการพัฒนารูปแบบนโยบายและมาตรการด้านความปลอดภัยเด็กในสถานศึกษาของรัฐจังหวัดนนทบุรี และ 3. เสนอแนะแนวทางการพัฒนาและปรับปรุงนโยบายและมาตรการความปลอดภัยเด็กเพื่อให้เหมาะสมกับบริบทในสถานศึกษาของรัฐจังหวัดนนทบุรี รูปแบบวิจัยเป็นวิจัยเชิงคุณภาพ กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยผู้ให้ข้อมูลสำคัญ จำนวน 20 คน

ผลการวิจัยพบว่า 1. การกำหนดนโยบายและแนวทางปฏิบัติด้านความปลอดภัยเด็กในสถานศึกษาของรัฐอยู่ภายใต้กรอบของการนำนโยบายไปปฏิบัติแบบบนลงล่างที่ต้องดำเนินการให้เกิดมาตรฐานเดียวกันอย่างเร่งด่วนในหลายเรื่อง ดังนี้ ความปลอดภัยภายในอาคารเรียนและบริเวณโรงเรียนความปลอดภัยจากบุคคล อาชญากรรมความปลอดภัยทางไซเบอร์ ออนไลน์ การป้องกันอุบัติเหตุและอุบัติเหตุภัยความปลอดภัยด้านชีวนามัย 2. สภาพปัญหาการพัฒนารูปแบบนโยบายและมาตรการความปลอดภัยของเด็กในสถานศึกษาของรัฐ จังหวัดนนทบุรี มีทั้งปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอก ปัจจัยภายใน คือ ปัญหาที่เกี่ยวกับการบริหารราชการ ซึ่งได้แก่ การขาดแคลนงบประมาณและบุคลากรครู การเปลี่ยนแปลงผู้นำ และการขาดแคลนคู่มือด้านความปลอดภัยเด็กที่เป็นมาตรฐานกลางในส่วนปัจจัยภายนอก ได้แก่ สังคมวัฒนธรรม ผู้ปกครองที่ยังไม่เห็นความสำคัญและประโยชน์ของการพัฒนารูปแบบนโยบายและมาตรการความปลอดภัยของเด็กในสถานศึกษา 3. แนวทางการพัฒนาและปรับปรุงการพัฒนารูปแบบนโยบายและมาตรการความปลอดภัยเด็กในสถานศึกษาของรัฐ ในจังหวัดนนทบุรีประกอบด้วย การให้ความรู้และ

*Received March 30, 2025; Revised April 27, 2025; Accepted May 1, 2025

จัดอบรมเพื่อปลูกฝังวัฒนธรรมด้านความปลอดภัยแก่บุคลากรทางการศึกษา ผู้ปกครอง และประชาชน การสร้างคู่มือ การสร้างเครือข่ายและการสนับสนุนความช่วยเหลือจาก ภาคเอกชนและสังคม รวมถึงการนำเทคโนโลยีมาช่วยส่งเสริมสร้างความปลอดภัยใน สถานศึกษาของรัฐเพื่อเป็นตัวช่วยในการสร้างความปลอดภัยในสถานศึกษาของรัฐได้

คำสำคัญ: นโยบายและมาตรการ; ความปลอดภัยเด็ก; สถานศึกษาของรัฐ

Abstract

The study aimed: 1. To study development of child safety policies models used in public educational institutions in Nonthaburi Province, 2. To study the problems of development of child safety policies models in public educational institutions in Nonthaburi Province and 3. To suggest guidelines for the development and improvement of development of child safety policies models suitable for the context of public educational institutions in Nonthaburi Province. This is qualitative research. The key informants were personnel with knowledge and experience in prevention and providing medical care to children when accidents occurred. Purposive sampling was used to select the key informants and 20 key informants consisted of executives from the Ministry of Education, the Office of the Basic Education Commission (OBEC), the Department of Children and Youth, school personnel, parents and academicians.

The study results were found that: 1. The setting of child safety policies, measures and practices in public educational institutions were under the framework of top-down policy implementation to urgently used same standards in various aspects such as school infrastructure safety, safety from people crimes, cyber online safety, accident prevention and disasters and biosecurity. 2. The problems of development of child safety policies models in public educational institutions in Nonthaburi Province have both internal and external factors. Internal factors were problems related to government administration, such as a lack of budget and teaching personnel, changes in leadership and a lack of a standard child safety manual. External factors included society, culture, and parents who did failed to realize importance and benefits of development of child safety policies models in educational institutions. 3. Guidelines for

developing and improving development of child safety policies models in public educational institutions in Nonthaburi Province included providing knowledge and organizing training to educate a culture of safety in educational personnel, parents and the public. Also, it includes creating a manual, building networks and supporting assistance from the private sector and society as well as introducing technology to promote safety in public educational institutions.

Keywords: Policies and Measures; Child Safety; Public Educational Institutions

บทนำ

เด็กนับว่าเป็นอนาคตที่สำคัญของชาติและสามารถชี้ชะตาการพัฒนาของประเทศในอนาคต การที่เด็กจะเจริญเติบโตไปอย่างมีสุขภาพที่แข็งแรงและสมบูรณ์ รู้คุณค่าและการดูแลตนเองให้อยู่รอดปลอดภัยได้ในชีวิตประจำวันจำเป็นต้องมีการจัดสภาพแวดล้อมรอบตัวเด็กที่เอื้อต่อการเรียนรู้ในเรื่องของสุขภาพและความปลอดภัย สุขภาพและความปลอดภัยเป็นศาสตร์ที่จะช่วยให้เด็กได้เรียนรู้และสร้างลักษณะนิสัยที่จะช่วยส่งเสริมสุขภาพแห่งตน เริ่มตั้งแต่ในโรงเรียน เด็กควรจะได้รับการพัฒนาแนวคิดพื้นฐานทัศนคติและทักษะเกี่ยวกับสุขภาพและความปลอดภัย โดยบูรณาการไปในกิจกรรมประจำวันของเด็กต้องปฏิบัติในโรงเรียน ทั้งในเรื่องการเรียนการสอนและการให้เด็กได้มีรากฐานการปฏิบัติที่ถูกต้องในเรื่องของสุขภาพและความปลอดภัย (จิระพันธุ์ พูลพัฒน์, 2561; น้อมศรี เคทและคณะ, 2549) ด้วยเหตุนี้ การปกป้องและคุ้มครองเด็กให้เด็กได้รับความปลอดภัยย่อมส่งผลดีต่อสุขภาพกายและสุขภาพจิตของเด็ก ความปลอดภัยเป็นสิทธิพื้นฐานของมนุษย์ (Safety Right Is A Fundamental Human Right) เด็กทุกคนมีสิทธิที่จะได้รับการดูแลเพื่อให้เติบโต มีโอกาสในการอยู่รอดและมีโอกาสในการพัฒนาอย่างเสมอภาค

อุบัติเหตุและการบาดเจ็บเป็นเรื่องปกติสำหรับคนทุกวัย อย่างไรก็ตาม เด็กมีความอยากรู้อยากเห็นและกระตือรือร้นตามธรรมชาติ จึงมีแนวโน้มที่จะได้รับบาดเจ็บและเกิดอุบัติเหตุได้มากกว่าวัยอื่น กองทุนเพื่อเด็กแห่งสหประชาชาติ (United Nations International Children's Emergency Fund, 2023) อุบัติเหตุเป็นสาเหตุสำคัญของการสูญเสียภาวะสุขภาพ ส่งผลให้เกิดความพิการหรือเสียชีวิตในเด็ก สำหรับประเทศไทย การเสียชีวิตของเด็กแรกเกิดจนถึงเก้าขวบนั้น เมื่อพิจารณาการเสียชีวิตจากสาเหตุการบาดเจ็บ (Injury) ในกลุ่มอายุ 0-4 ปี ในช่วงเวลา 5 ปี (ปี พ.ศ. 2558-2562) พบว่า การเสียชีวิตจากการบาดเจ็บของกลุ่มอายุ 0-4 ปี มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น สาเหตุการเสียชีวิตของกลุ่มอายุ 0-4 ปี พบว่า การจมน้ำตายและจมน้ำจากอุบัติเหตุ เป็นสาเหตุอันดับหนึ่ง รองลงมา คือ อุบัติเหตุการขนส่งทางบก และอุบัติเหตุอื่นที่คุกคามการหายใจ ในกลุ่มอายุ 5-9 ปี เมื่อพิจารณา

การเสียชีวิตจากสาเหตุการบาดเจ็บ (Injury) พบว่า การเสียชีวิตจากการบาดเจ็บของกลุ่มอายุ 5-9 ปี พบว่า สาเหตุการเสียชีวิตอันดับหนึ่ง คือ การจมน้ำตายและจมน้ำจากอุบัติเหตุรองลงมา คือ อุบัติเหตุการขนส่งทางบก และการสัมผัสกระแสไฟฟ้า รังสี อุณหภูมิและความดันสุดขีด (กรมควบคุมโรค, 2562)

ปัญหาการเกิดการบาดเจ็บและอุบัติเหตุในเด็กเป็นสิ่งที่ส่งผลกระทบต่อสุขภาพเด็กในทุก ๆ ด้าน ผลกระทบจากการเสียชีวิตและการบาดเจ็บของเด็กอันเนื่องมาจากอุบัติเหตุยังส่งผลกระทบต่อบุคคล ชุมชนและประเทศ การบาดเจ็บและเสียชีวิตจากอุบัติเหตุในบ้านไม่เพียงแต่ทำให้เกิดความเศร้าโศกและทุกข์ทรมานเท่านั้น แต่ยังส่งผลกระทบต่อความสูญเสียทางเศรษฐกิจของผู้เคราะห์ร้าย ครอบครัว ชุมชน และประเทศชาติในภาพรวมด้วย และส่งผลให้สูญเสียกำลังการผลิตและเป็นอุปสรรคต่อความเจริญของประเทศ ทำให้เกิดผลกระทบอย่างมากต่อสังคมและเศรษฐกิจ นอกจากนี้ จำนวนอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นบ่งชี้ถึงวิกฤติด้านสาธารณสุขและการพัฒนาที่คาดว่าจะรุนแรงกว่าเดิมหากไม่ได้รับการแก้ไข ความปลอดภัยสำหรับเด็กจึงเป็นประเด็นสำคัญในปัจจุบันที่รัฐบาลไทยพยายามหาหนโยบายและมาตรการป้องกันและคุ้มครองเพื่อลดความเสียหายและการสูญเสียจากเหตุอันไม่คาดคิดที่เกิดแก่เด็กอันเป็นทรัพยากรสำคัญของประเทศ ด้วยเด็กในวัยนี้ยังไม่สามารถตัดสินใจเกี่ยวกับพฤติกรรมความปลอดภัยได้ กระบวนการพัฒนาทางสติปัญญาของเด็กวัยนี้ยังไม่ได้พัฒนาไปถึงขั้นการเข้าใจความสัมพันธ์ของความเป็นเหตุเป็นผลยังอยู่ในโลกของจินตนาการ (Athey, 1995) จึงทำให้เด็กวัยนี้บาดเจ็บได้ง่ายและร้ายแรงถึงขั้นเสียชีวิต (พัชรา พานทองรักษ์, 2561; Nakornthap & Masathienrong, 2014) การบาดเจ็บจากอุบัติเหตุของเด็กสามารถป้องกันได้อย่างมีประสิทธิภาพด้วยการดำเนินนโยบายร่วมกันจากหลายหน่วยงาน (United Nations International Children's Emergency Fund, 2023)

ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงสนใจจะศึกษาเรื่อง นโยบายและมาตรการด้านความปลอดภัยเด็กในสถานศึกษาของรัฐจังหวัดนนทบุรี โดยการดำเนินนโยบายด้านความปลอดภัยเพื่อป้องกันอุบัติเหตุของเด็กมีบริบทที่แตกต่างกันไปทั่วโลก การวิจัยศึกษากฎหมายนโยบายและแนวปฏิบัติและมาตรการความปลอดภัยของเด็ก ซึ่งประเทศไทยยังไม่มีกฎหมายและแนวนโยบายที่ชัดเจนในประเด็นดังกล่าว การศึกษาอาจนำไปสู่แนวทางในการพัฒนาและปรับปรุงภายในบริบทของประเทศไทย

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาการพัฒนาารูปแบบนโยบายและมาตรการด้านความปลอดภัยเด็กในสถานศึกษาของรัฐจังหวัดนนทบุรี

2. เพื่อวิเคราะห์สภาพปัญหาการพัฒนารูปแบบนโยบายและมาตรการด้านความปลอดภัยเด็กในสถานศึกษาของรัฐจังหวัดนนทบุรี

3. เพื่อเสนอแนะแนวทางการพัฒนาและปรับปรุงนโยบายและมาตรการความปลอดภัยเด็กเพื่อให้เหมาะสมกับบริบทในสถานศึกษาของรัฐจังหวัดนนทบุรี

วิธีดำเนินการวิจัย

1. รูปแบบของการวิจัย

เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research)

2. ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

ผู้วิจัยคัดเลือกผู้ให้ข้อมูลสำคัญ เป็นบุคลากรที่มีความรู้และประสบการณ์เกี่ยวกับเด็ก ซึ่งกลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลักแบ่งออกเป็น 6 กลุ่ม จำนวน 20 คน คือ ผู้บริหารกระทรวงศึกษาธิการ ผู้บริหารสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) ผู้บริหารกรมกิจการเด็กและเยาวชน (ดย.) สังกัดกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ (พม.) บุคลากรในโรงเรียน ผู้ปกครองเด็ก และนักวิชาการผู้เชี่ยวชาญทางรัฐประศาสนศาสตร์

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ได้แก่ แบบสัมภาษณ์จำนวน 2 ฉบับ ที่สร้างขึ้นเพื่อตอบคำถามตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยเพื่อนำไปใช้สัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญในการสัมภาษณ์เชิงลึก คือ ฉบับที่หนึ่งเป็นการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ในการกำหนดนโยบาย ข้อบังคับ มาตรการด้านความปลอดภัยและการป้องกันอุบัติเหตุในเด็ก ได้แก่ 1. ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ให้สัมภาษณ์ 2. ประสบการณ์ในการกำหนดนโยบาย ข้อบังคับ มาตรการด้านความปลอดภัยและการป้องกันอุบัติเหตุ 3. สภาพปัญหาการปฏิบัติหน้าที่ด้านการกำหนดนโยบายหรือข้อบังคับ 4. แนวทาง รูปแบบและวิธีการในการกำหนดนโยบาย ข้อบังคับ มาตรการด้านความปลอดภัยและการป้องกันอุบัติเหตุในเด็ก 5. ข้อเสนอแนะ ส่วนฉบับที่สองเป็นการสัมภาษณ์กลุ่มผู้ปฏิบัติงานมีองค์ความรู้และประสบการณ์ในการดูแลเด็กและการป้องกันอุบัติเหตุในเด็กเล็ก หรือมีประสบการณ์ที่บุตรหลานเคยประสบอุบัติเหตุ ได้แก่ 1. ข้อมูลทั่วไปของผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ 2. สถานการณ์ สาเหตุและประสบการณ์เกี่ยวกับอุบัติเหตุในการดูแลเด็กหรือบุตรหลาน 3. สภาพปัญหาและอุปสรรคในการปฏิบัติหน้าที่และการดูแลเด็ก 4. ข้อเสนอแนะ

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

เก็บรวบรวมข้อมูลจากเอกสารทางวิชาการ และข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ โดยการค้นคว้าเชิงเอกสาร ศึกษาจากหนังสือและเอกสารทางวิชาการ รายงานการวิจัย วิทยานิพนธ์

สิ่งพิมพ์และอินเทอร์เน็ต และข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์เชิงลึก โดยแบบการสัมภาษณ์ แบ่งเป็น 2 ชุด ดังนี้

4.1 แบบการสัมภาษณ์ชุดที่ 1 เป็นการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ ในการกำหนดนโยบาย ข้อบังคับ มาตรการด้านความปลอดภัยและการป้องกันอุบัติเหตุใน เด็กและกลุ่มนักเรียน ได้แก่ ผู้ทรงคุณวุฒิจากกระทรวงสาธารณสุข ผู้ทรงคุณวุฒิจาก กระทรวงพัฒนาสังคม ผู้ทรงคุณวุฒิจากกระทรวงศึกษาธิการและนักวิชาการ

4.2 แบบการสัมภาษณ์ชุดที่ 2 เป็นการสัมภาษณ์กลุ่มผู้ปฏิบัติงานมีองค์ ความรู้และประสบการณ์ในการดูแลเด็กและการป้องกันอุบัติเหตุในเด็กเล็ก หรือมี ประสบการณ์ที่บุตรหลานเคยประสบอุบัติเหตุ มีโครงสร้างหรือประเด็นการสัมภาษณ์

5. การวิเคราะห์ข้อมูล และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลที่รวบรวมจากการสัมภาษณ์นี้ผู้วิจัยนำมาวิเคราะห์ข้อมูลเชิงเนื้อหา ที่ได้จาก การเก็บรวบรวมข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึก ซึ่งได้รวบรวมข้อมูลจากการถอดเทป เรียบร้อยแล้ว ประกอบกับเก็บรวบรวมข้อมูลจากการศึกษาค้นคว้า และนำเสนอข้อมูล ในรายงานวิจัยเพื่อสรุปแนวทางแนวทางการพัฒนาและปรับปรุงนโยบายและมาตรการ ความปลอดภัยเด็กที่เหมาะสมและเป็นประโยชน์กับบริบทในสถานศึกษาของรัฐจังหวัด นนทบุรี

ผลการวิจัย

1. แนวนโยบายและมาตรการด้านความปลอดภัยเด็กในสถานศึกษาของรัฐ พบว่า การกำหนดนโยบาย มาตรการและแนวทางปฏิบัติด้านความปลอดภัยเด็กในสถานศึกษา ของรัฐภายใต้กรอบของการนำนโยบายไปปฏิบัติแบบบนลงล่าง กล่าวคือ เป็นแนวทางที่ให้ ความสำคัญที่ตัวนโยบายและการควบคุมการนำนโยบายไปปฏิบัติ โดยกระทรวงศึกษาธิการ จะเป็นผู้กำหนดนโยบายในภาพใหญ่หรือภาพรวม และถูกแปลงไปสู่การจัดทำนโยบายรอง เพื่อให้ผู้ปฏิบัติในระดับล่างนำไปปฏิบัติ ดังนั้น การกำหนดนโยบาย มาตรการและแนวทาง ปฏิบัติด้านความปลอดภัยเด็กในสถานศึกษาของรัฐในจังหวัดนนทบุรีเป็นการกำหนด นโยบายมาตรการและแนวทางปฏิบัติในลักษณะที่เป็นนโยบายย่อยที่รองรับมาจากนโยบาย ใหญ่จากผู้บังคับบัญชา โดยเฉพาะกระทรวงศึกษาธิการ ส่วนกลุ่มตัวอย่างมีความเห็นความ คิดเห็นต่อนโยบายและแนวทางปฏิบัติในการป้องกันและสร้างความปลอดภัยของเด็กไปใน ทิศทางเดียวกัน กล่าวคือนโยบายและแนวทางปฏิบัติในการป้องกันและสร้างความ ปลอดภัยของเด็กเป็นเรื่องสำคัญ เนื่องจากความปลอดภัยของนักเรียนและเจ้าหน้าที่ ภายในสถาบันการศึกษาถือเป็นสิ่งสำคัญในการส่งเสริมสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่มี ประสิทธิภาพ เมื่อนักเรียนและบุคลากรในสถานศึกษารู้สึกปลอดภัย จะมีแนวโน้ม

ที่จะมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้ สร้างความสัมพันธ์เชิงบวกและประสบความสำเร็จ ในด้านการศึกษา ในทางกลับกัน หากภัยคุกคามใด ๆ ต่อความปลอดภัย ไม่ว่าจะเป็น เหตุการณ์ความรุนแรง การกลั่นแกล้ง หรือวิกฤตสุขภาพจิต อาจขัดขวางประสบการณ์ การศึกษาและขัดขวางการพัฒนาของนักเรียน ซึ่งกลุ่มตัวอย่างเน้นย้ำถึงการมีนโยบาย ด้านความปลอดภัยในโรงเรียนที่ครอบคลุมซึ่งจะช่วยแก้ไขปัญหาเหล่านี้ได้อย่าง มีประสิทธิภาพ

2. สภาพปัญหาและแนวทางการจัดการความปลอดภัยในสถานศึกษา รัฐ พบว่า การขาดแคลนงบประมาณส่งผลต่อการดำเนินงานเนื่องจากการจัดการด้านความ ปลอดภัย เนื่องจากต้นทุนที่สูงในการบริหารจัดการกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัย ในโรงเรียน การขาดแคลนบุคลากรการศึกษาจึงส่งผลต่อการการป้องกันอุบัติเหตุและ การดูแลความปลอดภัยให้แก่เด็กเล็ก การเปลี่ยนแปลงผู้นำส่งผลให้การดำเนินงานนโยบาย และมาตรการด้านความปลอดภัยของเด็กในสถานศึกษาของรัฐประสบปัญหา นโยบาย ไม่ต่อเนื่องและเปลี่ยนแปลงบ่อยและยากที่จะประสบผลสำเร็จ การขาดแคลนคู่มือที่เป็น มาตรฐานกลางส่งผลให้บุคลากรทางการศึกษาอาจขาดความเข้าใจและความตระหนักรู้ เพื่ออำนวยความสะดวกในการดำเนินงานด้านความปลอดภัยในสถานศึกษา สังคมวัฒนธรรม พบว่า แนวทางการจัดการความปลอดภัยในสถานศึกษาของรัฐในประเทศไทย ยังคงค่อนข้างใหม่ แนวคิดและทัศนคติของคนไทยอาจต่อต้านและยังถือว่าเรื่องนี้สำคัญหรือ จำเป็น ผู้ปกครองยังขาดความรู้และความเข้าใจของผู้ปกครองด้านความปลอดภัย ในเด็กส่งผลให้เกิดอุบัติเหตุต่อเด็กได้ง่าย นักเรียน โดยเฉพาะเด็กเล็กที่มีความอยากรู้อยาก เห็นตามธรรมชาติและพัฒนาการของเด็ก อาจจะนำไปสู่การเกิดอาการบาดเจ็บทางร่างกาย จากอุบัติเหตุได้

3. แนวทางการพัฒนาและปรับปรุงนโยบายและมาตรการความปลอดภัยเด็กใน สถานศึกษาของรัฐ พบว่าแนวทางการพัฒนาและปรับปรุงนโยบายและมาตรการความ ปลอดภัยเด็กในสถานศึกษาของรัฐประกอบไปด้วยหลายประการ คือ การให้ความรู้และ ฝึกอบรมด้านมาตรการความปลอดภัยเด็กแก่บุคลากรทางศึกษาเพื่อให้เกิดองค์ความรู้ ทักษะและประโยชน์สูงสุดในการป้องกันอันตรายที่อาจเกิดขึ้นกับเด็ก การให้ความรู้ ปลุกฝังและสร้างพฤติกรรมด้านมาตรการความปลอดภัยเด็กแก่ผู้ปกครองและภาคสังคม เพื่อจะช่วยให้ผู้ปกครองและภาคสังคมเข้าใจและตระหนักถึงความปลอดภัยเด็กและ จะส่งผลต่อการสร้างวัฒนธรรมความปลอดภัยเพื่อช่วยลดหรือการจัดการพฤติกรรมเสี่ยง ที่อาจเกิดขึ้นกับเด็ก การสร้างคู่มือนโยบายและมาตรการความปลอดภัยเด็กในสถานศึกษา ของรัฐให้เป็นมาตรฐานเดียวกันเพื่อให้สถานศึกษาทั่วประเทศนำไปใช้เป็นมาตรฐาน เดียวกัน อีกทั้งในคู่มือต้องระบุมาตรการด้านความปลอดภัยให้ครอบคลุมทุกมาตรการ

การสนับสนุนความช่วยเหลือจากภาคเอกชนเพื่อช่วยพัฒนาและปรับปรุงนโยบาย และมาตรการความปลอดภัยเด็กในสถานศึกษาของรัฐได้อย่างมีประสิทธิภาพ เช่น การสนับสนุนทางการเงิน อุปกรณ์เทคโนโลยีและทรัพยากร การนำเทคโนโลยีมาช่วย ส่งเสริมสร้างความปลอดภัยในสถานศึกษาของรัฐเพื่อเป็นตัวช่วยในการสร้างความปลอดภัยในสถานศึกษาของรัฐได้ ส่งผลให้การป้องกันมีประสิทธิภาพที่ดีขึ้นและลด ข้อผิดพลาดที่อาจเกิดขึ้น การสร้างเครือข่ายมาตรการความปลอดภัยเด็กกับภาคสังคม ภาครัฐ ภาคเอกชนเป็นวิธีการการช่วยคุ้มครองเด็กและสร้างความปลอดภัยให้เด็กและ ร่วมมือกันแก้ไขปัญหาเด็ก ปกป้องคุ้มครองเด็กจากความเสี่ยงและอุบัติเหตุทุกประเภท ซึ่งเกิดจากการร่วมมือของหลาย ๆ องค์กรที่ต่างมีทรัพยากรสามารถสร้างความปลอดภัย ให้กับเด็กได้

อภิปรายผลการวิจัย

1. แนวนโยบายและมาตรการด้านความปลอดภัยเด็กในสถานศึกษาของรัฐ พบว่า ความคิดเห็นต่อแนวนโยบายและมาตรการด้านความปลอดภัยเด็กในสถานศึกษาของรัฐ เป็นเรื่องสำคัญและต้องดำเนินการไปในทิศทางเดียวกันอย่างเร่งด่วน สอดคล้องกับงานวิจัย ของงานวิจัยของ Undang et al. (2024) พบว่า สวัสดิการและการคุ้มครองสิทธิเด็กเป็น องค์ประกอบสำคัญในการพัฒนาชุมชนอย่างยั่งยืน ในบริบทนี้ นโยบายสาธารณะมีบทบาท สำคัญในการทำให้แน่ใจว่าเด็กได้รับการคุ้มครองที่เหมาะสมและโอกาสในการเติบโตและ พัฒนาอย่างเหมาะสม แม้ว่าจะมีการจัดสรรความพยายามและทรัพยากรจำนวนมาก เพื่อการคุ้มครองเด็ก การศึกษานี้สรุปด้วยคำแนะนำว่า นโยบาย ผู้กำหนดนโยบาย นักการศึกษา และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในชุมชนมีผลต่อการปรับปรุงและพัฒนาปรับปรุง การดำเนินการการคุ้มครองเด็กเพื่อให้แน่ใจว่าเด็กทุกคนได้รับสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัย และสนับสนุนซึ่งเอื้อต่อการพัฒนาองค์รวมของเด็ก

2. สภาพปัญหาและแนวทางพัฒนาการจัดการความปลอดภัยในสถานศึกษา รัฐ พบว่าปัจจัยภายในได้แก่ การขาดแคลนงบประมาณและบุคลากรครู การเปลี่ยนแปลงผู้นำ และปัจจัยภายนอก ได้แก่ สังคมวัฒนธรรม ผู้ปกครอง และนักเรียน เมื่อวิเคราะห์ผล การศึกษาจะเห็นได้ว่า ปัจจัยภายในคือปัญหาด้านบริหารรัฐกิจ กล่าวคือ เป็นปัญหาที่ เกี่ยวกับการบริหารราชการที่เป็นส่วนหนึ่งเกี่ยวกับการดำเนินงานกิจกรรมต่าง ๆ ที่รัฐ ปฏิบัติเพื่อประโยชน์สาธารณะหรือเพื่อประชาชนโดยส่วนรวมนิยม ซึ่งข้อค้นพบนี้ สอดคล้องกับงานวิจัยของสมาวีร์ จันทรอารีย์ และ ภูริวัจน์ ปุณยวุฒิปรีดา (2562) ที่ระบุ ว่าในช่วงสองทศวรรษที่ผ่านมาได้มีความพยายามของรัฐบาลทุกสมัยที่จะปรับปรุง ประสิทธิภาพของระบบราชการอย่างต่อเนื่อง แต่ระบบราชการเป็นระบบเก่าแก่ซึ่งมีปัญหา

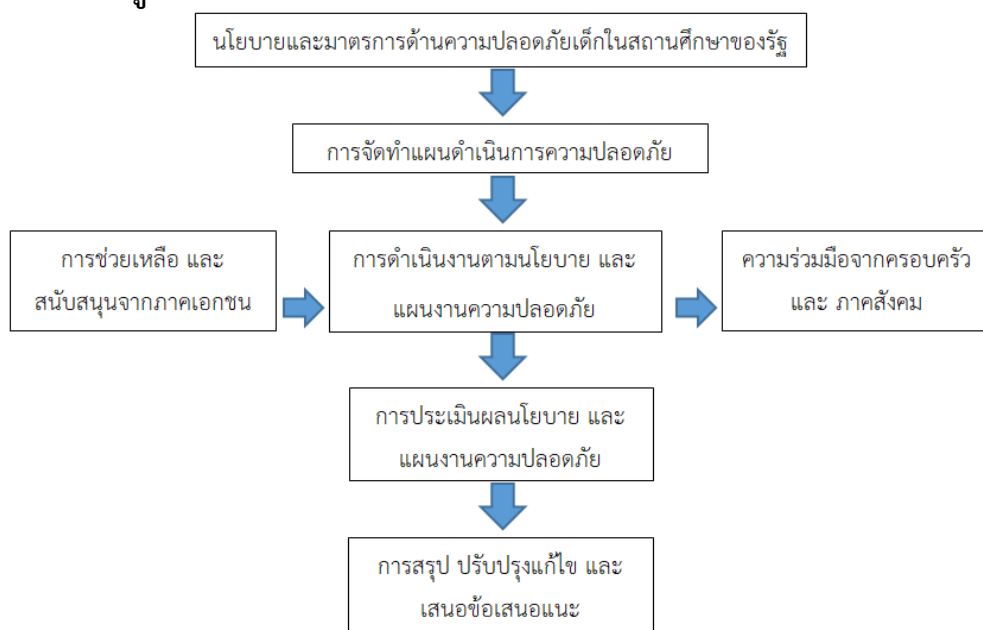
สะสมมานานและเป็นปัญหาที่ไม่ได้รับการดูแลแก้ไขเท่าที่ควรเนื่องจากขาดผู้นำทาง การเมืองที่จะปฏิรูประบบอย่างจริงจังและต่อเนื่อง จึงส่งผลให้ระบบราชการไทยอยู่ใน ภาวะที่อ่อนแอ เมื่อวิเคราะห์ปัจจัยภายนอกจะเห็นได้ว่าเกิดจากสังคมวัฒนธรรมและ ตัวบุคคล กล่าวคือ สังคมวัฒนธรรมของไทยและผู้ปกครองของเด็กยังมองว่าเป็นเรื่องไม่ สำคัญและยังไม่จำเป็น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยที่ระบุว่า นโยบายการรับความเสี่ยงและ ความปลอดภัยแตกต่างกันไปตามวัฒนธรรมของแต่ละประเทศ (Hofstede, 1991) และ วัฒนธรรมของไทยเกี่ยวกับความปลอดภัยนั้นแตกต่างอย่างเห็นได้ชัดจากประเทศที่พัฒนา แล้วอื่น ๆ แม้ว่าจะมีวัฒนธรรมด้านสุขภาพและความปลอดภัยที่ได้รับการยอมรับอย่างดี ในยุโรปและสหรัฐอเมริกา แต่แนวคิดเรื่องสุขภาพและความปลอดภัยในประเทศไทย ยังค่อนข้างใหม่ ซึ่งมักหมายความว่าฝ่ายบริหารโรงเรียนต้องเผชิญกับการต่อต้านเมื่อ พยายามนำความปลอดภัยไปใช้ในวัฒนธรรมที่โดยปกติแล้วไม่ถือว่าเรื่องนี้สำคัญหรือ จำเป็น (Srichai et al., 2013)

3. แนวทางการพัฒนาและปรับปรุงนโยบายและมาตรการความปลอดภัยเด็ก ในสถานศึกษาของรัฐ พบว่าการให้ความรู้และฝึกอบรมด้านมาตรการความปลอดภัยเด็กแก่ บุคลากรทางศึกษาเพื่อให้เกิดความเข้าใจและสามารถปฏิบัติงานด้วยทักษะที่ชำนาญและมี ประโยชน์สูงสุดในการป้องกันอันตรายที่อาจเกิดขึ้นกับเด็ก ผลการวิจัยสอดคล้องกับ การศึกษาของสมาคมส่งเสริมความปลอดภัยและอนามัยในการทำงานประเทศไทยที่ระบุว่า การให้ความรู้วิธีการทำงาน อย่างปลอดภัยต้องฝึกให้เรียนรู้อันตรายที่อาจจะเกิด รู้จัก หลีกเลี่ยงเพื่อให้รู้ว่าอะไรควรทำด้วยตัวเอง อะไรไม่ควรทำด้วยตัวเอง เพื่อมุ่งเน้นให้คนงาน เกิดความ คิดอ่าน และสามารถสำนึกในการรู้จักระวังภัย การศึกษาเกี่ยวกับความปลอดภัย มีเป้าหมายเพื่อให้ความรู้ทั่วไป เกี่ยวกับชีวิตการทำงาน และความปลอดภัยทั่วไป ข้อพึง ระวัง สิ่งที่ต้องปฏิบัติและไม่ควรด้านความปลอดภัย การฝึกหัดด้านความปลอดภัยจะช่วย ให้รู้จักวิธีการทำงานที่ถูกต้องมีความปลอดภัยรู้จัก หลีกเลี่ยง จุดอันตรายในการทำงาน (สมาคมส่งเสริมความปลอดภัยและอนามัยในการทำงาน ประเทศไทย, ม.ป.ป.) การให้ ความรู้ ปลูกฝังและสร้างพฤติกรรมด้านมาตรการความปลอดภัยเด็กแก่ผู้ปกครองและภาค สังคมเพื่อจะช่วยให้ผู้ปกครองและภาคสังคมเข้าใจและตระหนักถึงความปลอดภัยเด็กและ จะส่งผลต่อการสร้างวัฒนธรรมความปลอดภัยเพื่อช่วยลดหรือการจัดการพฤติกรรมเสี่ยง ที่อาจเกิดขึ้นกับเด็ก ข้อค้นพบสอดคล้องกับงานวิจัยที่ระบุว่า การปลูกฝังวัฒนธรรมความ ปลอดภัยก็เป็นหนทางหนึ่งที่จะนำไปสู่การตัดสินใจที่ถูกต้อง โดยที่ความรู้ความเข้าใจ ที่ถูกต้อง ความคุ้นเคย กฎระเบียบ อุปกรณ์ และระบบความปลอดภัยต่าง วัฒนธรรม ความปลอดภัยเป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนาอย่างยั่งยืนในอนาคต (สุทิน สายสงวน, 2552) การสร้างคู่มือนโยบายและมาตรการความปลอดภัยเด็กในสถานศึกษาของรัฐเพื่อให้

สถานศึกษาทั่วประเทศนำไปใช้เป็นมาตรฐานเดียวกัน อีกทั้งในคู่มือต้องระบุนโยบายการด้านความปลอดภัยให้ครอบคลุมทุกมาตรการ สอดคล้องกับงานวิจัยที่ระบุว่า การสร้างแนวปฏิบัติด้านความปลอดภัยในโรงเรียนที่เป็นมาตรฐาน ให้เน้นที่การสร้างแผนที่ครอบคลุมถึงความปลอดภัย จะช่วยให้ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทุกคนได้รับการฝึกอบรมและตระหนักถึงบทบาทของตน ในปัจจุบัน แม้ว่าโรงเรียนต่าง ๆ จะมีกฎระเบียบด้านความปลอดภัยในโรงเรียนของตนแล้ว แต่ยังเป็นไปคนละทิศทางและยังขาดความสอดคล้องกัน แม้ว่า จะมีกฎหมายและแนวปฏิบัติต่าง ๆ อยู่มากมาย แต่บ่อยครั้งที่กฎหมายและแนวปฏิบัติ ไม่ได้อิงตามแนวทางปฏิบัติที่ดีด้านความปลอดภัยในสถานศึกษา ความไม่สอดคล้องกันนี้อาจทำให้โรงเรียนเสี่ยงต่อภัยคุกคามด้านความปลอดภัยต่าง ๆ ดังนั้น การพัฒนาคู่มือได้มาตรฐานและได้รับการยอมรับเป็นการแก้ไขปัญหาดังกล่าว (Bergeron, 2023) การสนับสนุนความช่วยเหลือจากภาคเอกชนเพื่อช่วยพัฒนาและปรับปรุงนโยบายและมาตรการความปลอดภัยเด็กในสถานศึกษาของรัฐได้อย่างมีประสิทธิภาพ เช่น การสนับสนุนทางการเงิน อุปกรณ์เทคโนโลยีและทรัพยากรซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยที่ระบุว่า หากจะเริ่มแก้ปัญหการศึกษาไทยนอกจากการปรับโครงสร้างต่าง ๆ ในระบบการศึกษาแล้ว ที่สำคัญคือทุกคนในสังคมควรมีการปรับทัศนคติใหม่ที่ว่าการศึกษาไทยเปลี่ยนได้หากทุกภาคส่วนมีส่วนร่วมเปลี่ยนการศึกษาไทย ภาคเอกชนมีบทบาทในการพัฒนาการศึกษาไทยซึ่งทำได้หลายด้าน ได้แก่ ร่วมพัฒนาอาชีพะทวิภาคี สนับสนุนโรงเรียนประชารัฐ ร่วมพัฒนาและพื้นที่นวัตกรรมการศึกษา เปลี่ยนจากการบริจาคและการทำซีเอสอาร์แบบเดิม สู่การลงทุนหวังผลกระทบ รวมทั้งลงทุนในเทคโนโลยีที่จะช่วยปฏิรูปการศึกษา (มูลนิธิเพื่อคนไทย, 2561) การนำเทคโนโลยีมาช่วยส่งเสริมสร้างความปลอดภัยในสถานศึกษาของรัฐเพื่อเป็นตัวช่วยในการสร้างความปลอดภัยในสถานศึกษาของรัฐได้ส่งผลให้การป้องกันมีประสิทธิภาพที่ดีขึ้นและลดข้อผิดพลาดที่อาจเกิดขึ้น สอดคล้องกับการศึกษาที่ระบุว่า หลายโรงเรียนในประเทศสหรัฐอเมริกา กำลังใช้เทคโนโลยีต่าง ๆ เช่น กล้องวิดีโอ เครื่องตรวจจับอาวุธ และอุปกรณ์ควบคุมการเข้า-ออก (ECD) เพื่อพยายามจัดการกับความรุนแรงในโรงเรียน กล้องมีประโยชน์ในการบันทึกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในภายหลังและสามารถช่วยแก้ไขปัญหาก็ได้ แต่อย่างไรก็ตาม เพื่อสร้างความปลอดภัยในสถานศึกษาให้เกิดประสิทธิภาพ บทบาทของหน่วยงานบังคับใช้กฎหมายในท้องถิ่นและชุมชนอาจเป็นทางเลือกหนึ่งที่เสริมความปลอดภัยในโรงเรียน (Garcia, 2003) การสร้างเครือข่ายมาตรการความปลอดภัยเด็กกับภาคสังคม ภาครัฐ ภาคเอกชนเป็นวิธีการการช่วยคุ้มครองเด็กและสร้างความปลอดภัยให้เด็ก สอดคล้องกับงานวิจัยที่ระบุว่า การบริหารแบบมีส่วนร่วมเป็นวิธีที่ทำให้ทุกคนที่เกี่ยวข้องในโครงการหรือองค์กรได้แสดงความคิดเห็นว่าดำเนินการอย่างไรซึ่งรวมถึงสิ่งต่าง ๆ เช่น การตัดสินใจและการแก้ปัญหาเป็นสำคัญ

เพราะช่วยสร้างความเข้าใจร่วมกันในสิ่งที่คาดหวังและช่วยลดความขัดแย้งได้ (นิเวศน์ วงศ์สุวรรณ, 2560) การเสริมสร้างความปลอดภัยโดยการมีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วนของโรงเรียนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นนั้นต้องอาศัยการบริหารจัดการความปลอดภัยในสถานศึกษาอย่างเป็นระบบซึ่งหากวิเคราะห์ระบบการทำงานในสถานศึกษาจะพบว่าภายใต้ระบบสถานศึกษาซึ่งเป็นระบบหลักใหญ่จะมีระบบอื่นๆที่เป็นระบบสนับสนุนซ่อนอยู่ที่มีความสัมพันธ์กันเพื่อให้สถานศึกษาสามารถขับเคลื่อนไปตามบทบาทภารกิจและระบบการบริหารในสถานศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ (ธีรยุทธ เมืองแมน และคณะ, 2566)

องค์ความรู้จากการวิจัย

ภาพที่ 1 องค์ความรู้จากการวิจัย

จากภาพที่ 1 อธิบายได้ว่าการดำเนินนโยบายและมาตรการด้านความปลอดภัยเด็กในสถานศึกษาของรัฐ จากการศึกษาค้นพบว่าการจัดทำแผนดำเนินการความปลอดภัย คือ 1. การช่วยเหลือและสนับสนุนจากภาคเอกชน 2. การดำเนินงานตามนโยบายและแผนงานความปลอดภัย 3. ความร่วมมือจากครอบครัวและภาคสังคม โดยนำไปสู่การประเมินผลนโยบายและแผนงานความปลอดภัย เพื่อสรุป ปรับปรุงแก้ไข และเสนอข้อเสนอแนะ ดังนั้นนโยบายและมาตรการด้านความปลอดภัยเด็กในสถานศึกษาของรัฐ จังหวัดนนทบุรี จะประสบความสำเร็จและมีประสิทธิภาพได้นั้นขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายอย่าง รวมไปถึงภาครัฐ ภาคเอกชน และการมีส่วนร่วมของสังคม

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1. กระทรวงศึกษาควรจัดสรรงบประมาณและจำนวนบุคลากรให้พอเพียงต่อการดูแลนักเรียน เช่น การจัดหาอุปกรณ์การเรียนการสอนที่ทันสมัยและเพียงพอก็เป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยให้ครูสามารถจัดการเรียนการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น การส่งเสริมการใช้เทคโนโลยีในการเรียนการสอนเป็นอีกหนึ่งวิธีที่ช่วยลดภาระงานของครูและเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนรู้ของนักเรียนได้
2. กระทรวงศึกษาธิการควรจัดทำหลักสูตรการเรียนการสอนภาคบังคับที่มีเนื้อหาการเผชิญเหตุฉุกเฉิน เตรียมความพร้อมหากเกิดอุบัติเหตุ
3. โรงเรียนควรจัดทำแผนพัฒนาสิ่งแวดล้อมทางกายภาพในโรงเรียนและส่งเสริมกระบวนการมีส่วนร่วม การรับฟังความคิดเห็นจากผู้ปกครองและชุมชน
4. รัฐและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรมีนโยบายประชาสัมพันธ์การปลูกฝังวัฒนธรรมความปลอดภัยในสถานศึกษาแก่ผู้ปกครองและชุมชน อีกทั้งควรศึกษาสภาพและความต้องการของครู ผู้ปกครอง และชุมชน เพื่อมอบความรู้ความเข้าใจวิธีการป้องกันตนเองตามสถานการณ์ต่าง ๆ ของเด็กแต่ละช่วงวัยในการเสริมสร้างความรู้ด้านความปลอดภัยเด็กแก่ผู้ปกครองและชุมชนในพื้นที่

ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติการ

1. สถานศึกษาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในพื้นที่ควรร่วมมือกันจัดการอบรมทักษะการรับมือกับสถานการณ์ฉุกเฉินต่าง ๆ เช่น การสาธิตและแนะนำวิธีการรับมือหากเกิดอุบัติเหตุให้กับเด็กตั้งแต่ระดับปฐมวัย ประถมศึกษา มัธยมศึกษา และบุคลากรทางการศึกษารวมถึงกำหนดชั่วโมงเรียนเพื่อฝึกปฏิบัติและเตรียมความพร้อมเผชิญเหตุทุกสถานการณ์
2. โรงเรียนและบุคลากรทางการศึกษาควรหมั่นตรวจสอบและปรับปรุงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมเดิมในโรงเรียนให้มีความแข็งแรงคงทน
3. บุคลากรทางการศึกษา ผู้ปกครองและชุมชนควรร่วมมือช่วยกันดูแลรักษาอุปกรณ์และเครื่องมือเครื่องใช้ของโรงเรียน ปฏิบัติตนตามวัฒนธรรมและเคารพกฎของโรงเรียนเพื่อโรงเรียนให้น่าอยู่และปลอดภัยอยู่เสมอ
4. บุคลากรทางการศึกษาควรจัดประชุมร่วมกับผู้ปกครองและชุมชน เพื่อสื่อสารเตือนอันตราย ให้คำปรึกษาในประเด็นด้านความปลอดภัยเด็กในโรงเรียน อีกทั้งการรายงานผลการดำเนินงานให้ชุมชนและผู้ปกครองให้ทราบเพื่อกระชับการมีส่วนร่วมและชุมชนสัมพันธ์

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. การศึกษาครั้งต่อไปควรศึกษากฎหมายและมาตรการความปลอดภัยเด็กในประเด็นการคัดเลือกบุคลากรที่เข้ามาดูแลเด็ก เนื่องจากในต่างประเทศนั้น การรับบุคลากรเข้ามาดูแลเด็กเล็กจะมีกฎหมายและมาตรการคัดกรองที่เข้มงวด เช่น การตรวจสอบประวัติอาชญากรรม เป็นต้น
2. การศึกษาครั้งต่อไปควรศึกษานโยบายและแนวทางการให้ความรู้และปลูกฝังวัฒนธรรมความปลอดภัยในสถานศึกษาแก่ผู้ปกครองและภาคสังคม
3. การศึกษาครั้งต่อไปควรศึกษาความปลอดภัยของเด็กเล็กในประเด็นอื่น เช่น ความปลอดภัยในที่พักอาศัย เนื่องจากที่พักอาศัยเป็นอีกสถานที่หนึ่งที่เด็กเล็กใช้เวลาร่วมกับครอบครัว ดังนั้นจึงควรศึกษามาตรการความปลอดภัยในบ้าน เพื่อสาเหตุและแนวทางป้องกันอุบัติเหตุที่อาจเกิดกับเด็ก
4. การศึกษาครั้งต่อไปควรศึกษาเปรียบเทียบระหว่างความปลอดภัยของเด็กเล็กของโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชน เพื่อมุ่งพัฒนาความปลอดภัยในสถานศึกษาและสร้างกระบวนการสร้างความรู้ความร่วมมือแก่บุคลากรทางการศึกษา ผู้ปกครอง ชุมชนและผู้เรียน

เอกสารอ้างอิง

- กรมควบคุมโรค. (2562). จำนวนและอัตราการเสียชีวิตต่อประชากรเด็กแสนคนจากการจมน้ำของเด็กอายุต่ำกว่า 15 ปี จำแนกรายเขตและรายจังหวัด ปี พ.ศ. 2560. สืบค้น 20 มกราคม 2568, จาก <https://shorturl.asia/NUyXc>
- จิระพันธุ์ พูลพัฒน์. (2561). ความคิดสร้างสรรค์ : รวมพลังสร้างสรรค์ให้แก่เด็ก. สืบค้น 3 มกราคม 2568, จาก <http://www.pecerathailand.org/2018/01/652.html>
- ธีรยุทธ เมืองแมน และคณะ. (2566). การพัฒนาระบบการบริหารจัดการความปลอดภัยในสถานศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 1. วารสารวิชาการร้อยแก่นสาร, 8(11), 251-265.
- น้อมศรี เดท และคณะ. (2549). รายงานการวิจัยเรื่องการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนการสอนระดับอนุบาลสำหรับสถานศึกษาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น. (รายงานการวิจัย). กรุงเทพฯ: สำนักงานส่งเสริมการศึกษาท้องถิ่น.
- นิเวศน์ วงศ์สุวรรณ. (2560). การบริหารแบบมีส่วนร่วม. วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏวชิราวุธ, 4(1), 176-187.
- พัชรา พานทองรักษ์. (2561). การเสริมสร้างทักษะความปลอดภัยของเด็กปฐมวัย. วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์, 20(2), 323-338.

- มูลนิธิเพื่อคนไทย. (2561). *TEP ชวนภาคเอกชนร่วมเปลี่ยนการศึกษาไทย สร้างคนคุณภาพ ตอบโจทย์ยุค 4.0*. สืบค้น 31 มกราคม 2568, จาก <https://shorturl.asia/05mEe>
- สมาวีร์ จันทรอารีย์ และภูริวัจน์ บุญยวุฒิปรีดา. (2562). ระบบราชการไทยกับข้าราชการในประเทศไทย 4.0. *วารสารบัณฑิตแสงโคมคำ*, 4(2), 218-232.
- สมาคมส่งเสริมความปลอดภัยและอนามัยในการทำงาน ประเทศไทย. (ม.ป.ป.). *การฝึกอบรมพนักงานเพื่อความปลอดภัย*. สืบค้น 12 มกราคม 2568, จาก <https://www.shawpat.or.th/th/other-service/safety-articles/171>
- สุทิน สายสงวน. (2552). วัฒนธรรมความปลอดภัย: บทเรียนจากญี่ปุ่น. *วารสารญี่ปุ่นศึกษา*, 26(1), 71-85.
- Athey, A. (1995). *Pediatric injury control: strategies for the nurse practitioner. Paper presented at the Nurse practitioner forum*. New York: Routledge.
- Bergeron, W. (2023). *School Safety and Security Standards: A Practical Guide*. Retrieved January 12, 2025, From <https://shorturl.asia/Y47mK>
- Garcia, C. A. (2003). School Safety Technology in America: Current Use and Perceived Effectiveness. *Criminal Justice Policy Review*, 14(1), 30-54.
- Hofstede, G. (1991). *Culture and organizations*. New York, NY: McGraw-Hill.
- Nakornthap, A. & Masathienrong, C. (2014). *Maintain a safe person: concepts and guidelines for enhancing health and learning safety matters for themselves and others*. Bangkok: Chulalongkorn University Press.
- Srichai, P. et al. (2013). *Managing School Safety in Thailand: Assessing the Implications and Potential of a Lean Thinking Framework*. Retrieved January 9, 2025, From <https://shorturl.asia/l2dNa>
- Undang, R. W. et al. (2024). Protection of Children's Rights through Public Policy: A Review of the Implementation of Child Protection Programs in Elementary Schools. *Journal of Pedagogy*, 4(2), 67-73.
- United Nations International Children's Emergency Fund. (2023). *For every child UNICEF Annual Report 2023*. Retrieved January 7, 2025, From <https://shorturl.asia/u0GVVo>